

Seg bifalder ganske de Grunde, der have ledet til at stille det, navnlig ogsaa ligeoverfor Staten og Communerne, men jeg troer ikke, at Hensigten dermed har fundet sit rette Udtryk i den Affattelse, der foreligger. Forfaavidt man kun har undtaget Bygninger fra Beskatning, vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der ogsaa er Grunde, som vistnok burde undtages derfra. I Kjøbenhavn maatte f. Ex. efter denne Regel undtages Exerceerhuset ved Rosenborg; men den store Plads, som ligger ved Siden af den, og som slet ikke som nogen nødvendig Deel hører til Bygningen, vil være at beskattede, naagtet den ingen Indtægt bringer, thi den kunde ganske vist have bragt en Indtægt, hvis den var bleven leiet ud. Det Samme kommer til at gjælde om Fæstningsværkerne omkring Kjøbenhavn, og Communen eier ligeledes Grunde, som benyttes til Oplagspladser. Jeg troer, at det Spørgsmaal, som skulde udtrykkes, var, om de faste Eiendomme benyttes til at afsluttesigjøre de Opgaver, som Staten og Communen have at efterstræbe, eller blot til at skaffe Staten eller Communen en Indtægt. Jeg har nærmest her høvd de kjøbenhavnske Forhold for Die og skal endnu nævne Rosenborg Have — jeg undtager dog de Boutiker, der ere bortleiede —, som kun er til Publicums Fornøielse, hvorfor jeg synes, at den ikke skulde være Gjenstand for Beskatning. Ogsaa i Kjøbstæderne finder man Slotshaver, der væsentlig ikke have nogen anden Bestemmelse end at tjene til Fornøielse for Publicum, og paa Landet, f. Ex. ved Fredensborg, finder man ligeledes Haver. Maastee ere Forholdene paa Landet imidlertid saaledes, at det, da der er Hartkorn paa saadanne Haver, er nødvendigt at tage dem med, og der vil dog der altid kun blive Tale om en mindre Gjenstand. Jeg troer derfor, at man bør vælge Udtryk, som forhindre, at man kommer til at beskattede saadanne Gjenstande, som aabenbart ikke egne sig til at beskattes. Sagen er ikke af stor Bigtighed, men jeg tør dog maastee henstille til det ærede Udvalg, om det ikke kunde finde Ord, som nærmere betegnede, hvad jeg troer, der er tilfjgtet.

Tscherning: Det gjør mig meget ondt at maatte tage Ordet imod saamange ærede

Forlagsstillere som de, der have deeltaget i at stille Vædringsforslag under 1, men det er et Forslag, som er vendt tilbage i en eller anden Form, hvegang vi have behandlet en Skat af denne Natur, og som til god Lykke for al Indtægtsbeskatning hidtil stadigt er forkastet. Jeg vil haabe, at det Samme vil blive Tilfældet denne gang, thi det er umuligt at komme til alvorligt at undersøge, hvilke Grunde der særlig tynde paa den Ene eller den Anden, som kunde tale for at friggjøre ham fra at yde Skat ligesom af sin Indtægt. Man tager her 60 Rd. for Manden, samme Beløb for Konen og 30 Rd. for hvert Barn, kort sagt, man slaar dem stykkevis i Hartkorn; men sæt nu, at Konen er syg, burde Manden da ikke have meget Mere godtgjort for hende, thi hun tynder da meget mere paa Familien? Sæt, at der var 2 Børn i en Familie, som vare Krøblinger, vilde de da ikke tynde meget mere end 3 sunde Børn? Sæt, at en Søn bærer Omsorg for sine Forældre, føder og ernærer dem, vil dette Forhold da ikke kunne sammenlignes med det, hvor et Par Forældre ernære deres Børn, som de have Fornøielse af at have som Børn, og som de kunne have Glæde af i deres gamle Alder? At Folk opoffre sig og vedblive at leve ugift for at bære Omsorg for Søstende, skal det beskattes? Det er dog en Urimelighed. Naar en Mand derimod letfindigt gifter sig og indlader sig i et saadant Forhold, at Børn komme til at tynde paa ham, skal han saa friggjøres for Skat? Hvormange andre Betragtninger er der ikke at tage Hensyn til, naar man saaledes vil træde ind bagved det Simple: Jeg har den og den Indtægt; der er taget bort derfra, hvad der maa betragtes som fattigdom, og ubover det beskatter man. Lader os ikke forsøge paa at gjøre dette; det er kun at vende tilbage til den Vilkaarlighed i Beskatningsvæsenet, som hidtil har gaaet under Navnet Keilighedsbeskatning. Ingen af os har Keilighed til at yde Skat; vi ville helst Alle være frie derfor; vi kunne bruge vore Penge til meget Andet, der forekommer os at ligge nærmere. Lader os ikke spørge, om den Ene har lidt mere eller mindre Keilighed til at svare Skat, thi derom kunne vi ikke dømme; det lader sig ikke afgjøre, og den Maade at